

Δρόμοι παράλληλοι, ενίοτε τεμνόμενοι. Μερικές στιγμές κοινές με το Βασίλη Ζαχαρόπουλο

του Γιάννη Καλιακάτσου

Καθηγητή, Μέλους της ΜΟ.ΔΙ.Π. ΤΕΙ Κρήτης

Με το Βασίλη Ζαχαρόπουλο είχαμε μια παράλληλη πορεία αλλά οι δρόμοι μας συναντήθηκαν αρκετές φορές και κάποιες φορές ήταν και σημαντικές για την πορεία του καθενός μας.

Βρεθήκαμε στο ίδιο σχολείο στο ΙΑ Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών (τόρα 1ο Λύκειο Περιστερίου) στα τέλη της δεκαετίας του 60. Ήταν σε μεγαλύτερη τάξη, είχαμε πολλούς κοινούς φίλους αλλά δεν κάναμε παρέα μιας και αυτός έμενε στο Μπουρνάζι και εγώ στην Ευαγγελίστρια.

Χαθήκαμε από τότε. Σπουδάσαμε και οι δύο Φυσική εκείνος στην Πάτρα και εγώ

ντήθηκαν ξανά και από το 1991 είμαστε συνάδελφοι στο ΤΕΙ Κρήτης.

Ο Βασίλης ήταν μέλος του τμήματος Ηλεκτρονικής τυπικά για μια δεκαετία. Στα Χανιά έμεινε λίγα χρόνια και μετά αποσχίστηκε στο Ηράκλειο όπου διέμενε η οικογένειά του. Στο τμήμα Ηλεκτρονικής πρόσφερε πολλή αφού ήταν αυτός που οργάνωσε στο τμήμα το εργαστήριο των τηλεπικοινωνιών. Πολλοί απόφοιτοι από το τμήμα Ηλεκτρονικής που έχουν σήμερα σημαντικές θέσεις σε τομείς τηλεπικοινωνιών πέρασαν από τα χέρια του και αναγνωρίζουν τη συμβολή του στην επαγγελματική τους πο-

“ Τα χρόνια αυτά είχαμε μια σχέση «αγάπης και μίσους» σαν υπηρεσίες, αφού έπρεπε να συνεργαζόμαστε και από την άλλη είμαστε ανταγωνιστικοί. Έτσι οι δρόμοι μας και πάλι παράλληλοι βρέθηκαν να συναντιούνται. ”

στην Αθήνα. Τη δεκαετία του 80 περάσαμε και οι δύο από το Δημόκριτο, εκείνος στο Ινστιτούτο Τηλεπικοινωνιών κι εγώ στον Επιταχυντή. Πήραμε και οι δύο το διδακτορικό μας δίπλωμα στις Φυσικές Επιστήμες από το Πανεπιστήμιο Αθηνών, εκείνος από τον τομέα ηλεκτρονικής κι εγώ από τον τομέα στερεάς κατάστασης. Δεν έτυχε να συναντηθούμε ποτέ.

Το 1986 εκλέχτηκα μέλος Ε.Π. στο τμήμα Ηλεκτρονικής στα Χανιά και το 1990 ως μέλος του τμήματος πήρα στα χέρια μου μια αίτηση υποψηφιότητας από το Βασίλη για το τμήμα μας. Έτσι οι δρόμοι μας συνα-

ρεία (Βαγγέλης Πάλλης στο ΕΠΠ, Γεράσιμος Λουβερδής στο κέντρο ερευνών ενόπλων δυνάμεων της Μ. Βρετανίας, Μιχάλης Πεδικάκης στο κέντρο ερευνών της Motorola στη Μ. Βρετανία, Αντώνης Δρόσος στη Nokia Espoo για να αναφέρω μόνο μερικούς με τους οποίους έχω ακόμα επαφή).

Στα Χανιά βρεθήκαμε αρκετές φορές. Κάναμε παρέα, συζητούσαμε για τα παιδιά μας. Ήταν έκδηλη η αγωνία του για το μέλλον της Ιωάννας και του Γιώργη του και για την πορεία τους στο σχολείο τότε και για τις σπουδές τους αργότερα, για τις οικογένειές μας γενικότερα, για τα καθημερινά και αν-

θρώπινα. Έντονα θυμάμαι μια φορά που ήλθε σπίτι κουβαλώντας ένα τεράστιο τσαμπί μπανάνες από την παραγωγή τους στην Ιεράπετρα για την κόρη μου, ένα πρόχειρο γεύμα στο σπίτι, μια βραδιά κρασοκατάλυξης στο σπίτι του Γιάννη του Τζουγκαράκη στα Κοντόπουλα.

Στον επαγγελματικό τομέα δε θα ξεχάσω το σεμινάριο στις οπτικές επικοινωνίες που οργανώσαμε στα Χανιά σε

με απόσπαση. Χαθήκαμε και πάλι. Βρεθήκαμε κάποιες φορές στα πλαίσια συναντήσεων των ΠΣΕ, εκείνος στο ΠΣΕ Τεχνολογίας Ιατρικών Συστημάτων κι εγώ από το ΠΣΕ Τηλεπικοινωνιών και Δικτύων Η/Υ. Τίποτα παραπάνω. Το 1998 είχαμε και μια σοβαρή διαφωνία που ευτυχώς δεν κατέληξε σε ρήξη. Δραστήριος και ανήσυχος πνεύμα όπως ήταν έκανε μία πρόταση για δημιουργία τμήματος Εφαρμοσμένης Πλη-

Γιάννης Καλλιακάτσος, Χαρά Αθανασάκη, Βασίλης Ζαχαρόπουλος

συνεργασία με τον ΟΤΕ που είχε πολύ μεγάλη επιτυχία και είχαμε σαν ομιλητές το Θωμά τον Σφηκόπουλο, νυν αντιπρύτανη στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και πρώην ειδικό γραμματέα του ΕΠΕΑΕΚ, τον καθηγητή μας Κώστα Καρούμπαλο και τον μετέπειτα πολύ καλό μας φίλο και συνεργάτη Δημήτρη Καλύμνιο από το North London University.

Μετά, αφού εν τω μεταξύ είχε εκλεγεί καθηγητής στο τμήμα έφυγε στο Ηράκλειο

ροφορικής και Τηλεπικοινωνιών. Το όνομα Τηλεπικοινωνίες στον τίτλο αποτέλεσε κόκκινο πανί για το τμήμα Ηλεκτρονικής που σαν κύριο τομέα έχει τις τηλεπικοινωνίες και είχαμε εν τω μεταξύ οργανώσει και το ΠΣΕ Τηλεπικοινωνιών και Δίκτυα Η/Υ. Μετά από πολλές αντεγκλήσεις πρότεινα να αλληλάξουν το «Τηλεπικοινωνίες» με το «Πολυμέσα». Αυτό και έγινε, η παρεξήγηση λύθηκε αισίως, με το ΕΠΠ σήμερα (τμήμα Εφαρμοσμένης Πληροφορικής και Πολυμέσων) να

αποτελεί το πλέον επιτυχημένο τμήμα της ΣΤΕΦ. Και φυσικά χάρη στις προσπάθειες του Βασίλη.

Από το 2002 μέχρι το 2008 βρέθηκα στο Ηράκλειο ως Αντιπρόεδρος στο ΤΕΙ Και με την προτροπή του Βασίλη αηλιά και με δική μου επιθυμία δίδαξα στο ΕΠΠ το μάθημα της Ψηφιακής Σχεδίασης για μια τριετία. Τότε ο Βασίλης ήταν προϊστάμενος του τμήματος. Με την ιδιότητά του αυτή ο Βασίλης οργάνωσε με επιτυχία το συνέδριο TEMU. Συμμετείχα με ανακοινώσεις μαζί με άλλους συνεργάτες στα περισσότερα. Είναι μια επιτυχημένη προσπάθεια που πρέπει να συνεχιστεί.

Ο Βασίλης ήταν για σειρά ετών Δ/της στο ΚΤΕ του ΤΕΙ Κρήτης, εγώ από την άλλη μεριά ως αντιπρόεδρος ήμουν υπεύθυνος για την επιτροπή ερευνών και τον ΕΛΚΕ. Τα χρόνια αυτά είχαμε μια σχέση «αγάπης και μίσους» σαν υπηρεσίες, αφού έπρεπε να συνεργαζόμαστε και από την άλλη ήμασταν ανταγωνιστικοί. Έτσι οι δρόμοι μας και πάλι παράλληλοι βρέθηκαν να συναντιούνται.

Βρεθήκαμε μαζί σε πολλά εκλεκτορικά σώματα και στο ΕΠΠ και στην Ηλεκτρονική, αλλά και οι δύο μας θυμόμαστε δύο, το εκλεκτορικό του Γιώργου του Κορνάρου και το εκλεκτορικό του Ιορδάνη του Κιοσκερίδη στο τμήμα Ηλεκτρονικής του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης. Ήταν και τα δύο επεισοδιακά αφού τρεις φορές πήγαν στο Υπουργείο και γύρισαν πίσω. Αν ήταν σήμερα μαζί μας πολλά θα είχε να μας διηγηθεί.

Το 2008 συμφωνήσαμε, ύστερα από πρωτοβουλία του, κοινή κάθοδό μας στις εκλογές για την ανάδειξη της διοίκησης του ΤΕΙ Για λόγους προσωπικούς αποσύρθηκα στο παρά πέντε. Έτσι οι δρόμοι μας χώρισαν και πάλι.

Οι ανθρώπινες σχέσεις μεταξύ μας εξακολουθούσαν να είναι πολύ καλές. Δεν θα μπορέσω ποτέ να ξεχάσω τότε που ήρθε με τον γαμπρό του (το σύζυγο της κόρης του Ιωάννας) να με δει στην εντατική του Αττικού νοσοκομείου όπου νοσηλευόμουν μετά από ένα έντονο καρδιακό επεισόδιο που είχα. Τους είδα να κοιτάζουν από τηνμισάνοικτη πόρτα και αισθάνθηκα κάπως περίεργα. Ήταν αλήθεια ότι δεν περίμενα την επίσκεψή του στην Αθήνα. Με χαροποίησε όμως και μου έκανε καλό γιατί αναγνώρισα έναν παλιό φίλο. Αυτή η εικόνα μου έρχεται συνεχώς μπροστά μου από τότε

Ο Βασίλης Ζαχαρόπουλος με μαθητές του στα Ανώγεια

που μπήκε και ο ίδιος στην εντατική, αλλά και κάθε φορά που ακούω το όνομά του. Δεν μπόρεσα να του προσφέρω τίποτα, ήμουν αρκετά μακριά, στο Λονδίνο, όπου πληροφορήθηκα και την απώλειά του. Τελευταία φορά που τον είδα ήταν το Μαΐο του 2011, πριν τον καταβάλει η αρρώστια του.

Θα μπορούσα να περιγράψω πολλά ακόμα στιγμιότυπα από τις στιγμές που οι παράλληλες πορείες μας συναντήθηκαν. Η εικόνα που περιέγραψα παραπάνω είναι συνεχώς μπροστά μου και δε με αφήνει να δω τίποτε άλλο. Θα τον θυμάμαι πάντα.